

Непознатыи бѣше сѣщій Станкинъ згодениикъ, кой едва сполучи да ся примѣкне съ Стоенчя прѣрѣзъ разваленъ-тѣ Станкынъ градинъ, и да излезе отъ вѣнъ село-то. Станкынъ гласъ той послѣдваше на всѣдѣ: ты ся влачеше още по отсѣщныи пшѣть на село-то; сѣрдце му ся раздираше на кѣссове. Той втрещенъ стоѣше и глѣдѣше сѣ кѣмъ неѣмъ, той слушаше още нейныи жалостенъ плачь, нѣтъ ты ся завлачѣше още и още понадалечъ. Най сѣтнѣ той сичко вече изгуби: прѣсыпналыи Станкынъ гласъ ся вече не чуваше; ты ся скри задѣ рѣтлинъ-тѣ.

— О, Боже! Боже! выкиа бѣжанецъ-тѣ, — чинуй слабъ-тѣ мож молбъ и дай ми силъ да бѣждѣ орѣдѣ на това Твое и мое мстеніе....

На истокъ звѣзда зорница заблѣща, зора ся зададе; звѣзды-тѣ малко по малко трептешкомъ ся изгубвахъ по сине небе; сѣмване-то ся показѣ и бѣлъ день наближаваше.

## VI.

### ЗАГОВОРЪ.

Вѣтрѣ-тѣ утихно ся поутали. Слѣнце-то сѣи изгрѣ съ сѣщъ-тѣ онѣмъ прѣятность, както и вѣзѣ